

billigere og retfærdigere, i hvert Fald imod den store Del af Personerne, thi det er ogsaa en af mine Erfaringer, at, saaledes som Forholdene nu ere, navnlig i Kjøbstæderne falder den altfor store Byrder paa faste Indtægter og smaa Indtægter, som i Virkeligheden ikke have forandredet den store Stigning i Udgifterne. Den er foranlediget ad en helt anden Vej, nemlig ved den store Udvidelse af Bedrifterne, som det i Virkeligheden er vanskeligt nok at ramme. Om den vil blive det gennem en mellemkommunal Beskatning, maa jeg meget betvivle, og der er ialtfald den meget store Mulighed, at Opgjørelsen af, hvad Skat en Bedrift kommer til at svare, maa bero paa Opgjørelser fra andre Steder. Hvis Vedkommende ikke bor i den paagjældende Kjøbstad, men f. Ex. i Kjøbenhavn, og hans Indtægt der ansættes til Nul, kan han have etableret en meget stor Bedrift i Kjøbstaden og er dog skattefri. Jeg tror, at Kjøbstæderne vilde være bedre tjente med at have en sikker Skat af den hele Bedrift, end at være afhængige af en Opgjørelse andetsteds, som kan være af meget tvivlsom Beskaffenhed. Endelig er der et Forhold, som har voldet de Herrer nogen Vanskelighed, det er Forholdet til Kjøbenhavn og dens Nabo-kommuner, Frederiksberg, Amager o. desl. Jeg skulde være tilbøjelig til at tro, at man maaste allerbedst kunde løse det Spørgsmaal netop ved at sige: Personen bliver skattepligtig som saadan, hvor han bor, og Bedriften, hvor den ligger. Jeg tror, at man derved, hvis Vedkommende bor udenfor Kjøbenhavn, vil faae et passende Bidrag i Kjøbenhavn, og desl, naar han har en Bedrift andetsteds — hvad der som oftest vil være Tilfældet — vil kunne bestatte den, hvor den ligger, og lade hans Opholdskommune beholde hans personlige Skat. Jeg tror ikke der er meget bundet ved at gaa den Vej, som Forslaget antyder. Der er ialtfald en del tabt derved, nemlig at man absolut maa — det indrømmer jeg den ærede Ordfører — komme til andre Udregningsbestemmelser, i hvert Fald for Skatteansættelserne over hele Landet. Det er ikke ønskeligt og heller ikke heldigt, thi man har ikke kjendt det tidligere, og vinker ikke at komme ind derpaa. Hvis man gaar den Vej, jeg har tilladt mig at antyde, er der ikke Noget iveien for at have 3 Beskatningslove, saaledes at man paa Landet beholder Formue- og Leilighedsstaten — man lægger jo der med Rette større Vægt paa Leiligheden end andetsteds — og sætter en Nuance mellem Beskatningsreglerne i Kjøbstæderne og Kjøbenhavn. Det tror jeg ogsaa, der er Grund til. Jeg tror idet-

hele, at derved vil man komme til meget praktisk brugbare Resultater, og undgaa dette Virvar af mellemkommunale Regler. Jeg — der har haft den Ære at sidde i Udvalget — tør sige — og jeg tror ogsaa, at den ærede Ordfører vil erkjende det — at Ingen som har siddet der, har faaet Rede paa, hvorledes disse Regler ville virke. Af den ærede Ordførers hele Udvikling idag fremgaar det f. Ex., at man med Hensyn til Aktieselskaberne er i det største Vilderede, navnlig overfor større Bedrifter, som have deres Hovedsæde i Kjøbenhavn med en hel Del Smaaetablissementer omkring i Provindserne. Hvorledes man vil faae Noget af dem, forstaar jeg, aldeles ikke. Jeg tror nu, at ved at gaa den af mig antydede Vej vil man kunne komme ogsaa de Vinsten i Møde, som Kjøbstadadressen har nævnt, og som det har været ærede Medlemmer af Udvalget om at gjøre at indbringe. Jeg maa tillade mig hertil at føje, at vi have jo et ret godt Forbillede for, hvad der kan udrettes i den her foreslaaede Retning. I Norge er der nemlig ifjor under 4de April 1882, altsaa under en meget ny Dato, givet to kommunale Love, som jeg meget vil anbefale ærede Medlemmer at gjøre sig bekendte med, nemlig en Kommunallov for Byerne og en anden for Landdistrikterne. I disse Love lægges for Byernes Vedkommende indtil en Trediedel af det samlede Skattebeløb paa Eiendom og Bedrift, og for Landets Vedkommende indtil Halvdelen, medens Resten bliver personlig Skat. Det er overladt Kommunerne efter de forskellige lokale Forhold og Omstændigheder at have Indflydelse paa Fastsættelsen af, hvorledes Skatterne blive at fordele paa disse to Grundlag, hvorimod det ikke er overladt Kommunerne at bestemme Skattepligten. Det er Noget, som Udvalgets Flertal her har villet skulde overlades Kommunerne, men det tror jeg dog rigtignok ikke gaar an, det tror jeg, at selve Loven maa tage Bestemmelse om; men derimod ser jeg, som sagt, ikke, at der er Noget iveien for at overlade til Kommunerne Fordelingen paa de to Skattegrundlag. Maaste jeg i Forbigaaende maa nævne, at den norske Lov ikke beskatter uproduktiv Formue, saasom Løsøre og deslige, altsaa ikke medtager Selskaber og Indretninger, der ikke have Erhverv til Formaal. Det forekommer mig at være en meget passende Undtagelse. I Lovforslaget, saaledes som det foreligger her, er man meget vakkende i Henseende til, hvad man skal medtage og hvad ikke, men holder man sig til Skjellet mellem den produktive og den uproduktive Formue, kommer man ind paa en klar Vej. Jeg tror i det Hele,